

Отгов. редакторъ: Прот. Дим. Андреевъ
Помощ. редакторъ: Ал. Харизанова

„Божии гласъ“ излиза съ благословието на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитъ.

Урежда
редакционенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

На работа

Днесъ страшенъ трагизъмъ коси свѣта, Страхотни работи ставатъ. Не че война голѣма се води. Не че много кърви се лѣятъ. Не само това... Задъ него е пострашното. Свѣтътъ остава безъ светци, безъ добри хора. Похаба навсѣкжде и въ всичко. Духовна епидемия върлува...

Ново време, новъ вѣкъ, нови перспективи се очѣртаватъ... Строи се ново здание безъ основи. Голѣми хора се споменуватъ, но нѣма вече великодушни хора, велики хора. Това е право, нали? Време ужъ на сила и техника, времена на богатствата, а сжщевременно и вѣкъ на страданията!? Вѣкъ на улесненията и сръчноститъ, но и вѣкъ на навѣсенитъ лица. Вѣкъ на гладнитъ, на голитъ, на сълзитъ, на мизерията...

Доброто, правото, полезното, красивото се изпаряватъ... Безумие цари, безуменъ животъ! Забрава и захласъ!

Ние почваме новата учебна годнна подъ знака на хаоса и за това желателно е всички, и учители и ученици, и родители и възпитатели, да се заловимъ на силна работа, да се прояви повече внимание къмъ духовното обединение и национално спасение. Ние сме българи и ще следва да заработимъ по нашенски. Нашата хубава градина презъ есенята ще трѣбва да се прочисти. Сухитъ и неплодни фиданки — нашитъ рожби ще трѣбва при всѣки удобенъ случай да се изправятъ и насърчатъ за новъ разтежъ. Забравенитъ добродетели ще следва да се присадятъ наново въ крѣхкитъ имъ души. Нашитъ ученици ще следва да станатъ по-здрави и високо морални въ и внѣ отъ училището. Тежка задача за училище и семейство! Но... но едно да се запомни! Норми и правила за новъ траенъ животъ ще се търсятъ и развиватъ само подъ знака на вѣрата въ Бога...

И за това, мили ученици, нарочно ви спомняме, че трудъ ви предстои. Но трудъ благословенъ отъ нашия любимъ общи Небесенъ Татко. Съ радостъ започнете новата година, защото сте подъ закрилата на добрия ни Богъ. Нему се надѣвайте, съ Него започнете, въ Негово име работете, Неговата воля изпълнете!

Да, въ Негово име ви пожелаваме успѣхъ и здраве!

ДА.

3. 10. 1942 год.—Царь, държава, народъ, земя—сж равнозначущи думи.

СЛАВА И ПОБЕДА

Сѣнката на Самуила,
Храбрый духъ на Калоянъ,
Въ пѣтища ни свѣтли водятъ
Изъ старинния Балканъ.

А светецътъ ни отъ Охридъ—
Князь духовенъ и борецъ,
Учи ни и възпитава
Съ разумъ на прозренъ мждрецъ.

Братята свети отъ Солунъ
Дадоха ни остъръ мечъ
За победа и за слава:
Родна писменостъ и речъ.

Двата стружки Миладини —
И герои и борци,
Отъ народни дивни пѣсни
Си изплетоха вѣнци!
Люб. Бобевски

Сънятъ и здравето

Единъ английски поетъ е казалъ, че сънятъ е бащата на здравieto и на веселото настроение. Сънятъ е великиятъ укрепитель на силитъ, тъй като необходимо е човѣкъ добре и спокойно да спи, за да бжде здравъ и веселъ. Трѣбва, обаче, да спимъ въ опредѣлени часове. Осемъ часа сънь е достатъченъ, но разбира се не и за децата, а за ония, които хаятъ много сили презъ деня, които трѣбва да спятъ повече отъ 10 часа. Сънятъ е крайно полезенъ за организъма, когато си лѣгаме часа въ 10 вечерно време и сутринъ ставаме часа въ шестъ; такъвъ сънь съживява човѣка, възобновява силитъ, продѣлжава живота.

ЕДНА ТЪЖНА ГОДИШНИНА

29.X.1914—29.X.1942 г.

„Да се каже: Сждба—и толкозъ“
Влад. Василевъ

Оклеветенъ, смазанъ, беденъ, Пѣю Яворовъ посегна втори пѣтъ на живота си на 29. X. 1914 г. Така завърши поетътъ на страданияето и скръбъта, единъ отъ най-голѣмитъ синове на българското племе, който показа колко е красива и обаятелна българската речъ...

Яворовъ е единъ отъ най-добритъ наши лирически поети. Съ своя изященъ, гъвкавъ и музикаленъ стилъ, той надминава всички наши поети.

Неспокоенъ, силенъ, разнообразенъ, богатъ съ чувства, мисли и форми...

Въ всѣки стихъ е душата на поета — измжчена душа, която страда и търси състраданияето.

Той пѣе за душата на народа, за обществото, за неговитъ неволи, за българския селянинъ, пѣе за свои лични болки, за лични радости...

Македония и македонското дѣло, въ което той бѣ деецъ и участникъ, вдѣхнови поета за цѣла редица македонски пѣсни — „Хайдушки пѣсни“, „Заточеници“ и др. Въ малкитъ, но дълбоки стихчета „Листъ обруленъ“, „Край морето“, „Есенни мотиви“, „Желания“ и др., душата на поета се слива съ душата на вселената.

Великъ талантъ на дълбока провинция — Чирпанъ, — телеграфистъ, оцененъ отъ Д-ръ Кръстевъ, Пенчо Славейковъ и П. Ю. Тодоровъ като великъ и бждещъ поетъ, четникъ въ Македония и революционеръ-апостолъ, редакторъ и сътрудникъ на вестници, писателъ и поетъ, библиотекаръ и драматургъ въ Народния театъръ — Пѣю Яворовъ е гордостта на нашия народъ, той е нашия Пушкинъ.

Страданията и скръбъта въ творчеството на поета, придаватъ на неговата поезия общочовѣшкия характеръ, чрезъ неговитъ стихове говорятъ скръбъта и страданияето на цѣлото човѣчество. Отъ тамъ е и неговата любовъ къмъ онеправданитъ, потиснатитъ, поробенитъ, за които той е билъ готовъ да се жертвува и като Достоевски да каже: „Прекланямъ се предъ страданията на цѣлия човѣшки родъ“.

Роденъ презъ 1877 г., 1 януарий, а се помина преждевременно мъченически презъ есенята на 1914 година. А. Х.